

[Kjær Rasmussen.]

formentlig heller ikke. Men hvordan kan det være, at man lige præcis skal blande sig i studenternes organisatoriske forhold?

Jeg kunne godt tænke mig at spørge ministeren: hvad vil der egentlig ske, hvis nu hans valg på universitetet kikser? Hvad går slagplanen så ud på, for vi ved jo, at der eksisterer en slagplan. Er det politi, eller hvad er det for noget, der så kommer i kølvandet?

Lad mig sige om det foreliggende lovforslag, at det jo er en håndsrækning til undervisningsministeren, men samtidig er det også en underkendelse af Ole Espersens responsum, og specielt derfor mener vi, at forslaget aldrig nogen sinde skulle have været fremsat. Vi kan kun opfordre studenterne til at stå fast, dersom staten og dens politi vil forhindre studenternes lovligt valgte repræsentanter i at møde op i universitetsorganerne.

Vi mener som sagt, at ministerens valgekulære er et misgreb, og vi kan slet ikke lade være med at mindes NATO-rapporten, der hedder M 116 CIC/6. Det er den rapport, der omhandler studenteruroens betydning. Her kan man læse under overskriften: „Muligheder for handling“, pkt. 1, følgende:

„Det vil sandsynligvis være nødvendigt med en total omstrukturering af universiteterne, således at de vil være i stand til at beherske studenterbevægelserne, ligesom arbejderbevægelserne blev behersket gennem reformer i det 19. og 20. århundrede. Ikke blot uddannelsessystemet, men hele ideen om uddannelsen må omformuleres.“

Vi skal ikke give os ind i en diskussion af denne rapport, kun konstatere, at undervisningsministeren med sin holdning i foruroligende høj grad lever op til rapportens tankegang vedrørende studenterbetvingelse.

**Hanne Reintoft:** Når man hører de oratoriske pragtudfoldelser fra de borgerlige partiers ordførere i dag, får man da med kendskab til det politiske klima i Danmark bekræftet, at der er noget, der ikke er, som det skulle være. Når man herinde taler så højt om demokratiet, er det som regel, når man er i færd med at undertrykke det. Det kan jo heller ikke nytte noget, at vi 27 gange står og forsikrer hinanden om, at det er en

demokratisk styrelseslov, for det bortforklarer ikke den kendsgerning, at studenterne aldrig har fundet den demokratisk, og at store dele af lærergruppen heller ikke har fundet den demokratisk, og at heller ikke hele folketinget fandt den demokratisk. Det kunne jo godt være, at inden man trøster sig selv med, at det hele er så såre demokratisk, skulle man stoppe op og tænke sig om en ekstra gang.

Der har efterhånden været ført utallige debatter om den nuværende situation, og den må og skal løses på en ordentlig måde, hvis folketinget skal ud af den sag med bare den mindste smule demokratisk fernis i behold. Det kan ikke nytte, at ministeren krampagtigt vil fastholde det synspunkt, som han har låst sig fast i, når alle kan se, at det, studenterne kræver, er den simple og enkle ret, som dog trods alt respekteres i samfundet uden for universitetet, nemlig retten til at organisere sig og hermed til at bestemme, hvordan de vil repræsenteres i de ledende organer på det universitet, hvor de unægtelig har måttet føre en hård kamp for at få bare et middelmådigt demokrati i stedet for forældede og reaktionære ledelsesformer.

Man hører nu undervisningsministeren stå her og snakke om, at professorvældets tid sandelig må være forbi, men det har jo været en meget, meget lang proces at få de borgerlige kræfter i dette land til at indse det. Det er muligt, at det også bliver en langvarig proces at få dem til at indse, at studenterne må have ret til at organisere sig, men det kan jo være, det kommer, ligesom det andet er kommet.

Ministerens har — det må vi beklage — med dens nuværende form loven bag sig i sit krav om diktatorisk at kunne bestemme mod studenternes ønsker, selv om vi ligesom hr. Orla Møller må undre os over, hvorfor man netop giver denne holdning så klart et udtryk over for de københavnske studenter. Da den oprindelig tænkte indføjelise af valg-måden i selve loven i sin tid blev opgivet, har studenterne antagelig troet, at det skulle opfattes som et udtryk for, at man ville overlade til dem selv at fastlægge, hvordan deres repræsentanter skulle udpeges. De blev klogere, og de har nok måttet erkende, at de trods deres mange dårlige erfaringer med undervisningsministeren alli-